

Největší showman

Tiskový materiál k filmu

V kinech od 28. prosince 2017

„Každý z nás je výjimečný a nikdo z nás není stejný.“

Nahlédněme do světa úžasné fantazie, který nám ukáže, že život sám může být tím nejvíc vzrušujícím divadelním představením. Inspirován legendárním a ambiciózním americkým principálem P. T. Barnumem, přichází klasický příběh o americkém snu. Hrdina z chudých poměrů nám dokazuje, že vše, co si představíme, je možné, a že všichni, bez ohledu, jak na první pohled mohou být přehlédnutelní, v sobě skrývají neuvěřitelné příběhy hodné světové pozornosti.

Pro australského režiséra Michaela Graceyho je Největší showman jeho režisérským debutem. Film, který se jinak nese v duchu Barnuma a jeho poselství, je zkrášlený fantasy prostředím, magickou atmosférou, spoustou populárních písní, úžasným tancem a oslavou tvůrčí síly herectví, lásky a víry v sebe sama. Gracey kombinuje originální hudbu složenou držiteli Oscara Benje Paseka a Justina Paula (La La Land) s hvězdným obsazením v čele s Hugh Jackmanem, aby publikum vtáhli do světa neuvěřitelné zábavy a ohromných oslav sedmdesátých let... devatenáctého století. Výsledkem je možnost nahlédnout do zlatého věku Ameriky po Občanské válce skrz optiku showbyznysu, který je přímo na svém počátku.

P.T. Barnum sice žil zhruba století nazpátek, ale pro Graceyho je předchůdcem naší doby. Vidí Barnuma jako pionýra dnešních vizionářů a podnikatelů, kteří změnili způsob sociálního života, jako byli třeba Steve Jobs nebo Jay-Z. Film je spíše muzikálovým sněním, nebo ódou na sny než autobiografií. Ve svém nitru však nese Barnumovo poselství, že skrz každodenní život je možné nahlédnout do rozmanitosti snů, kuriozit a radosti z hrdosti být jiný. Nejvíc ale ze všeho Gracey doufá, že je film klíčem k *pročítání* momentu, kdy k nám inspirace přichází v dobách, když se nám zdá život těžší než kdy jindy. Gracey říká: „Když se diváci chodili koukat na P.T. Barnumova představení, tak byli přeneseni do naprosto neuvěřitelného světa plného originálních nápadů a postav. My chceme, aby film byl stejným zážitkem v současném kabátu.“

„Barnum byl skutečně první, kdo představil široké veřejnosti showbyznys, a to velice demokratickým způsobem.“ vyzpozorovává producent Jenno Topping. „Protože tehdejší divadlo, koncerty a další umělecká představení, byla pořádána hlavně pro vyšší sociální třídu. Takže toto byla skutečně první populární masová zábava.“

Hugh Jackman, který se pro film a jeho uskutečnění nadchnul už před několika lety, dále dodává: „Myslím si, že nepřeháním, když řeknu, že nejde jen o skvělé přenesení Barnumových vystoupení do současné Ameriky. Myšlenka, že váš talent, představitivost a schopnost odvést dobrou práci by měly být jediným determinantem vašeho úspěchu, je krásná. Barnum věděl, jak z ničeho udělat něco. To je kvalita, kterou jsem vždy miloval. Razil si svou vlastní cestu životem a všechny problémy a překážky dokázal přetvořit v něco pozitivního.“

Největší showman se dotýká ale i další dobové myšlenky, a to je možnost upřímného a svobodného vyjádření. „Velkou ideou, kterou nese film, je, že naše bohatství, které máme, je dáno společností lidí a blízkých kolem nás, a také těmi, kteří nás milují,“ říká Gracey. „Barnum dokázal přitáhnout lidi dohromady, a to i takové, které by svět normálně jinak ignoroval. Díky tomu, že byli takto vyvedeni na světlo, tak začali tvořit rodinu, ve které existuje jeden pro druhého. Ve filmu můžeme vidět, jak Barnum

málem přijde jak o svou vlastní rodinu, tak o tu cirkusovou a jak později je schopný je obě spojit dohromady a být šťastný, tak jako nikdy dřív.“

Twentieth Century Fox uvádí Největšího showmana, z produkce Laurence Mark/Chernin, v hlavní roli Hugh Jackman, režíruje Michael Gracey podle scénáře Jenny Bicks a Billa Condon. Producenty jsou Laurence Mark, Peter Chernin a Jenno Topping společně s Donaldem J. Leem a Tonia Davis jako výkonní produkční. Společně s Jackmanem uvidíme čtyřnásobnou kandidátku na ceny Akademie Michelle Williams jako Barnumovu ženu, Charity; Zac Efron jako Barnumův přítel, Philip; Zendaya jako trapézovou umělkyni Anne Wheeler a Rebeccu Ferguson jako švédskou superstar Jenny Lind.

Tým, který stojí na pozadí a vzal filmařský štáb na cestu časem, až k počátkům showbyznysu, se skládá z dvojnásobného kandidáta na Oscara kameramana Seamuse McGrarveye; trojnásobného kandidáta Oscara výtvarníka Nathana Crowleyho; kostýmové designérky Ellen Mirojnik a dvojnásobného držitele Oscara střihače Joe Hutshinga. Hudba je od na Oscara nominovaného skladatele Johnyho Debneyho.

SEN SE STAL SKUTEČNOSTÍ

Když dnes slyšíte jméno Phineas Barnum, pravděpodobně se vám hned vybaví velká cirkusová show, která dlouho nesla jeho jméno. Ale s tímto jménem se pojí mnohem víc, než jen cirkusová zábava, která se mezi tím posunula do nové éry (éry, která už dlouho za kuriozitu hodnou potlesku nemá ohrožené druhy exotických zvířat ani lidi s kuriózním postižením, ale chlubí se prvotřídními výkony talentovaných atletů a gymnastů), ale i klasický příběh amerického snu, kdy se muž dokázal vzepřít osudu života v chudobě a dokázal vybudovat impérium, které z něj udělalo milionáře i vizionáře své doby i oboru.

Možná se zrodil jako jeden z davu, ale celý svět nakonec znal jeho jméno. Když v roce 1891 P.T. Barnum zemřel, Washington Post ho popsal jako „neslavnějšího Američana všech dob.“

Také byl známý velmi citovaným citátem: „Každou minutu se zrodí jeden ubožák.“ Kterou ale nikdy neřekl. Místo toho řekl: „Cokoli se rozhodnete udělat, dělejte s plným nasazením.“ A to je jeho hlavní poselství i pro dnešní svět. Touto větou zachytil neustále se měnící a riskantní dobu, ve které dnes žijeme a v níž se nesmíme smířit s kompromisy. Také předpověděl, že budou následovat vzrušující časy, ve kterých bude možné ještě více experimentovat - jako film, či digitální technologie, díky kterým se prožitek z umění ještě více prohloubí. Není tedy divu, že jeho příběh a osobnost inspirovaly vznik mnoha filmů – v roce 1934 Barnuma ztvárnil Wallace Beery ve filmu The Mighty Barnum, v roce 1967 pak Burl Ives ve snímku Jule Verne's Rocket to the Moon a v roce 1986 pak Burt Lancaster v životopisném dramatu Barnum.

Ale i tak trvalo několik dekád, než život P.T. Barnuma dostal nové, svěží a moderní zpracování, které si zasloužil. Nápad na novou adaptaci dostal producent

Laurence Mark a scénárista Bill Condon v roce 2009, když společně pracovali na přímém přenosu předávání cen Oscar, jež ten rok uváděl Hugh Jackman. Právě Jackmanova upřímná láska ke všemu, co se třpytí, blýská a týká divadla a muzikálu, jim připomněla samotného Barnuma.

„Říkal, 'Páni, to je ten největší showman na světě,' vzpomíná Mark, co se mu honilo hlavou, když sledoval Hughu při práci. „A to byl okamžik, kdy jsem si vybavil P.T. Barnuma. Něco v Hughově DNA mu umožňuje vstoupit na jeviště a ovládnout ho s absolutní přirozeností. Řekl jsem mu, že bychom spolu měli udělat muzikál o životě Barnuma a on se netvářil ani trochu odmítavě.“

Bylo to přání, které se nakonec stalo skutečností. Než se ale tak stalo, uběhlo sedm let a také to mnohdy vypadalo, že se sen vůbec nesplní. Hlavní kámen úrazu byl, že publikum jen málokdy kladně přijme filmový muzikál a proto byl celý projekt velmi riskantní. Muzikál také na rozdíl od hraného filmu vyžaduje u herců větší přípravu, jak hlasovou, tak taneční. Celý proces ale začal u scénáře. Jenny Bick se zaměřila nejen na léta slávy, ale prohloubila i příběh, který úspěchu předcházela – Barnumovo dětství v chudinské čtvrti v Connecticutu, jeho vztah s mnohem bohatší manželkou Charity, přes založení jeho Amerického muzea, až po zrození jeho první velké hvězdy Jenny Lind.

Scénář byl skvělým začátkem. Co ale na papíře chybělo, byla Barnumova láska pro opulentní vystoupení. Proto se tvůrci rozhodli přidat ještě víc hudby a výpravy. V tu chvíli do příprav filmu vstoupil Hugh Jackman, který navrhl, aby filmaři oslovili Billa Condon, kterého proslavila jeho práce na filmových muzikálech Chicago a Dreamgirls. Ten dostal úkol scénář upravit na jednotlivá muzikálová dějství.

Mezitím se Jackman také setkal s Michaellem Graceym, jehož renomé neobvykle kreativního hudebního režiséra, který se nebojí riskovat, bylo na vzestupu. Jackman byl rozhodnutý, že Gracey je ten pravý a že s ním chce spolupracovat na Největším showmanovi.

„Michael se při režírování hudebních videoklipů nebojí jít na ostří nože,“ popisuje režiséra Jackman. „Ještě předtím, než natočil celovečerní film, byl ve svém oboru hvězda, každý znal jeho jméno. Je taky pravdou, že Michael byl pro režírování příběhu o P.T. Barnumovi mnohem víc stvořený, než já pro ztvárnění jeho postavy. Michaelova vize je nepopsatelná. Zároveň ale na jejím uskutečnění dokáže velmi tvrdě pracovat. Při natáčení nedělá žádné kompromisy.“

Gracey pro tvůrce filmu připravil 45 minutovou montáž tanečních a muzikálových vystoupení. A právě tím získal u producentů jako Laurence Mark, Peter Chernin i Jenno Topping velkou důvěru. „Michael odvedl svůj domácí úkol na jedničku s hvězdičkou. Už měl dokonce připravené skeče a vizuály a o projektu mluvil s absolutním nadšením.“

„Dokonce bych řekla, že Michael a Barnum sdílí stejné kvality,“ popisuje své postřehy Jenno Topping. „Je to velmi dobrý byznysmen a umí dobře prosazovat své vize. Když nám popisoval své nápady, absolutně si nás obtočil kolem prstu.“

Všechno do sebe zapadlo, protože stejně jako Barnum, i Gracey se do každého

záběru snaží dostat co nejvíce vzrušujících okamžiků. „Často říkám – jeden z nejsmutnějších okamžiků v životě dítěte je, když ho dospělý naučí slovo „nemožný“,“ říká režisér. „Příběh Barnuma je o tom, že představitosti se nemají klást meze a že nic není nemožné. Není nic jednoduššího, než si ve své hlavě stvořit nové světy. A to je i práce režisérů. Něco vás napadne a pak roky a roky pracujete na tom, abyste to zhmotnili v realitě. V průběhu vás ale čeká mnoho migrén, ale také vám to dovoluje neustále snít.“

Gracey měl také jasnou představu o vizuálním stylu filmu. Věděl, že chce dodržet dobový styl oblékání i kulis, ale zároveň je trochu přibarvit a dodat záběrům až knižní kouzelnou atmosféru, která zapojí divákovu představivost a nechá ho absolutně odzbrojeného.

Další významnou částí Graceyho tvorby byly „podivíni“. Účinkující v cirkusu, kteří fascinovali diváky svými neobvykle vyvinutými tělesnými částmi, které v Barnumově světě pro návštěvníky ztělesňovali postavy z jiného světa. Přesto, že v dnešní době už je něco takového neetické, Gracey tuto stránku Branamovi show pojal jako šanci uniknout od obyčejného života i jako šanci motivovat a nebát se být jiný, než ostatní. „Podivíni byli v té době lidé, které „normální“ lidé zavírali do nemocnic, protože se za ně styděli,“ popisuje tehdejší situaci Gracey. „A co udělal P.T. Barnum? Na tyto pro společnost neviditelné lidi obrátil reflektor a dal jim poprvé možnost pocítit potlesk a obdiv. Vyprávěl úžasné příběhy, které podtrhovali jejich jedinečnost, ne podivnost. Myslím, že diváci se do podivínů zamilují, protože ve finále – podivíni jsme přece všichni.“

„Ve filmu je věta, ve které Barnum řekne: 'Nikdo nikdy neprorazil tím, že byl jako všichni ostatní.' A to je pro mě srdce celého filmu,“ dodává Gracey.

Podivíni přilákali pozornost Zaca Efrona. „Líbí se mi, že Barnum miloval svoji rodinu a rád snil, ale pak se jednoho dne sám sebe zeptal – 'Jak můžu svou lásku šířit dál?' A dokázal to tím, že oslovil společensky znevýhodněné lidi a umožnil jim oslavovat svou jedinečnost. Barnum udělal ze svých účinkujících lidí, kteří na sebe mohli být právem hrdí,“ říká Efron.

Díky Condonovi přibylo v scénáři mnoho muzikálových míst, díky Graceymu oživila vize, jediné, co chybělo, byla chytlavá a moderní hudba. „Muzikály miluji proto, že když už slova nestačí, hudba dokáže popsat každou emoci. Když je vám nejhůře, zpíváte. Když jste veselí, zpíváte. Věděli jsme, že potřebujeme najít písně, které přesně vystihnou všechny emoce,“ vysvětluje Gracey.

Gracey věděl, že chce překročit časovou bariéru a místo dobových písní muzikálu vdechnout život aktuální tvorbou. Po poslechnutí mnoha skladatelů, se celý tým zamiloval do tvorby tehdy nováčků Benj Paseka a Justina Paula. To bylo ještě předtím, než duo stvořilo opěvovanou hru „Dear Evan Hanson“ a oscarový La La Land. To, co Pasek a Paul nabídli, byla kolekce emotivní, ale i energetické hudby, která byla jako stvořená pro posluchače v roce 2017. „Benj a Justin dokázali skvěle zkombinovat pop, rock i momentální hudbu na Broadwayi,“ říká Mark.

A Gracey dodává: „To, s čím Benj a Justin přišli pro tento film, je bez pochyby jejich zatím nejlepší práce. Moderní hudbu mixují s tou klasickou jako by to tak mělo

být odjakživa. Celému filmu vdechli život. Jejich písně vás chytí a už nepustí.“

Skvělá hudba také nalákala další hvězdy – například úspěšnou americkou zpěvačku Zendayu, která přijala roli akrobatky Anne Wheeler. „Benj a Justin jsou mladí a plní nápadů. Ač se celý příběh odehrává v devatenáctém století, jejich tvorba je velmi aktuální. Také celému filmu dodává nepopsatelné kouzlo. Jde sice o historický film, ale písničky jsou popové i hip-hopové a to je vážně cool. Najednou vám to Barnuma ještě víc přiblíží a budete mít pocit, že ho znáte o to lépe. Mám pocit, že každá nota dokonale odráží duši celého filmu.“

„Nápad stvořit od A do Z celý filmový muzikál je bláznovství,“ směje se Gracey. „Ale to, co si na celém projektu budu nejvíce pamatovat a vážit, jsou všichni lidé, kteří se vžili do snu Barnuma stejně tak jako já a pomohli mi tento bláznivý sen udělat skutečností. Bez nich by to nikdy nebylo možné.“

SHOWMAN: HUGH JACKMAN O ROLI P.T. BARNUMA

„P. T. Barnuma byste mohli popsat jako narušitele pravidel. Byl přesvědčený, že život by měl být zábavný, plný snů, ale i tvrdé práce,“ popisuje jeho filmový představitel Hugh Jackman. „V roce 1850 nebyla Amerika taková, jakou ji známe dnes. Byli jsme limitováni společenskou třídou, do které jste se narodili. V té době byla představa jít někam jen za zábavou, byla považována za přímou cestu do pekla. Ale právě to zažehlo Barnumovo nadšení o to víc, protože se toužil vymanit z šedivého a obyčejného života, který mu byl předurčen. Rozhodl se, že bude žít své sny. A to taky udělal.“

Narozen roku 1810 v Bethel, Connecticutu, P.T. Barnum byl průkopníkem své doby. Už od mládí disponoval skvělou schopností prodávat a dělat reklamu. Proto už ve svých dvanácti prodával lísky do loterie. O několik let později díky svému okouzujícímu charismatu získal ruku své ženy, která byla z mnohem lepších poměrů než on. V dospělosti vystřídal několik povolání, které ho ale postupně dovedly k práci jemu nejbližší – showbyznysu. Jak se hned ukázalo, byl geniálním bavičem, ředitelem a principálem, který změnil celou Ameriku. Společnost se zamilovala do opulentního světa jeho nápadů a uskutečněných snů.

Po přestěhování do New Yorku se stal jedním z jeho nejopěvovanějších obyvatel. Právě tam otevřel místo, které se zapsalo do historie – Barnumovo Americké museum na Broadwayi, které bylo plné exotických zvířat, vědeckých předmětů, historických kuriozit, velkého akvária, vystoupení a také podivínů – mezi které patřila například čínská siamská dvojčata Chang a Eng, dáma s plnovousem, obří, liliputi a mnoho dalších. Do musea se záhy začali sjíždět lidé z celého světa. Nechybělo v něm ani divadlo, kde se každý den konalo opulentní vystoupení. Barnum poté stvořil hvězdu z švédské operní zpěvačky Jenny Lind, na kterou chodili davы lidí, v nichž vzbuzovala podobnou hysterii jako při koncertech The Beatles o století poté. Když museum lehlo popelem, přišel Barnum s novým konceptem – show ve stanu, která se jmenovala „Největší show světa“. Nápad, který ho přežil a učinil z Ameriky jedničku na poli zábavního průmyslu.

Největší showman se nesnaží být přesný biografický film, přesto se ale snaží vykreslit nejzásadnější okamžiky z Barnumova života. „Jedním z faktů, kterým si můžeme být absolutně jistí, je, že se P.T. Barnum narodil do velmi chudých poměrů,“ popisuje postavu režisér Gracey. Také, že byl u zrodu reklamy. A také, že ačkoli dosáhl velkého úspěchu a stal se členem smetánky, nikdy se necítil jako jeden z ní. Do Ameriky ze Švédska přivezl Jenny Lind. Jeho muzeum lehlo popelem a nebankrotoval jednou, ale dvakrát. Takže i když jsme hodně věcí přizpůsobili našemu příběhu, zásadní pilíře zůstaly postavené na pravdivých událostech.“

Jak Laurence Mark vycítil na úplném začátku, Hugh Jackman byl jediným možným představitelem P.T. Barnuma. Australský herec, zpěvák, moderátor a producent už dlouhou dobu bez námahy proplouvá bouřlivými vodami showbyznysu. Je držitelem Tony Awards, byl nominovaný na Oscara, proslavil se rolí super hrdiny Wolverina, ale i zpíváním a tančením na Broadwayi, a k tomu všemu byl ještě několikrát jmenován nejvíc sexy mužem planety.

„Takový herci se jen tak nerodí,“ poznamenává Topping. „Nenapadá mě žádný jiný herec nebo herečka, kteří se mezi žánry dokáží pohybovat s takovou lehkostí a samozřejmostí tak jako Hugh. Dokáže vystříhnout dramatickou roli. Zvládne komedii. Umí tančit a zpívat. Dokáže moderovat a je to rozený showman. A vůbec neví, co je slovo strach. Má dokonalou pracovní morálku a nasazení, kterou každého kolem sebe předčí. Tento film by bez něj nemohl vzniknout.“

Jackman také miluje svou rodinu a tato jeho vlastnost je pro roli Barnuma také zásadní. „Myslím, že tato role je první, ve které Jackman hraje otce rodiny a díky tomu vlastně i sám sebe,“ poznamenává producentka. „Udělal z toho příběh o muži, který prohraje, ale díky tomu znovu objeví svou rodinu a i tu svoji cirkusovou a tím pádem najde znovu i sám sebe.“

Pro Jackmana bylo důležité jak pojetí role, tak i pojetí celého filmu. Nejvíc ho inspirovalo Barnumovo nadšení a odvaha stvořit vlastní svět v době, kdy nic takového nikdo neznal. „Nejvíc se mi na tom líbí, že ve svém nitru je to film o riskování, odvaze následovat vlastní sny a oslava odlišnosti a toho, co každého z nás dělá jedinečným,“ popisuje nadšeně Jackman. „Barnum naplnil svou show talentovanými, ale společností přehlíženými lidmi, které postavil pod reflektor a dal jim šanci zazářit – a to je příběh, který jsme se rozhodli vyprávět.“

„Barnum bořil zdi konvence a je to představitel myšlenky, že každý může být tím, kým si vysní, bez ohledu na své postavení nebo zázemí. Pokud tvrdě pracujete, můžete dokázat něco úžasného. Myslím, že Barnum byl tak trochu sám podivín – zvlášť, když vyrůstal. Věřil, že to, čím se lišíte od ostatních, vás dělá výjimečným. A to mě velmi zasáhlo a myslím, že nebudu jediný. Proto jsem nadšený, že hlavní motiv filmu je právě o tom, že být sám sebou je to nejlepší, co může být.“

Sám Jackman přiznává, že i on si prošel podobným vývojem, když jako mladý miloval tanec, ale to nebylo zrovna něco, co by správní kluci měli dělat. „Chápu tu chuť být součástí davu a někam patřit,“ říká. „Vážně miluji tanec, ale osm let jsem ho nedělal, jen proto, že jsem chtěl působit normálně. Právě to je pro mě velmi aktuální pocit. Myslím si, že jediná cesta ke štěstí pro všechny lidi na planetě je přiznat si, kým

jste a neslevovat – jen tak můžete být doopravdy šťastní. V opačném případě nosíte masku, abyste udělali šťastnými druhé. Jako otec dvou teenagerů je pro mě velmi důležité jim neustále říkat, že ať už chtějí dělat cokoli, ať už nevypadají jako supermodelové a supermodelky nebo nejsou skvělý sportovci, důležité je, že se mají rádi takový, jací se narodili.“

A přesně s tímto přesvědčením Jackman vklouzl do bot Barnuma a sebe i celý štáb povzbuzoval k těm nejlepším výkonům. „Když vás vede někdo jako Hugh, každý chce ze sebe vydat 150 procent. Nemohli byste usnout s čistým svědomím, kdyby to tak nebylo,“ dodává režisér Gracey.

Už při prvních zkouškách bylo na Hughovi vidět jeho zapálení. Přitom to od něj nikdo nečekal – zrovna prodělal operaci a od doktora měl nakázaný klid a nezpívat. Ale jeho srdce bylo silnější než hlava. „Bylo to absolutní mučení – jen sedět a sledovat zkoušky,“ vzpomíná Jackman. „tak moc miluji hudbu a protože je film o tom nebát se riskovat, prostě jsem se musel přidat. Když jsme se dostali k poslední skladbě, říkal jsem si – zazpívám jen začátek... a než jsem to stačil postřehnout, byl jsem v plném nasazení. Odzpíval jsem jí celou až do konce, protože jsem nemohl přestat. A praskly mi stehy. Doktor nebyl vůbec nadšený. Ale to je aspoň důkaz, jak chytlavá ta hudba je!“

Po rekonvalescenci už do projektu skočil s plnou vervou. Nejvíce byl nadšený, když mohl zkusit nové taneční pohyby a pěvecké techniky. „Naučil jsem se zatančit věci, které jsem nikdy předtím netančil,“ poznamenává Jackman. „Rád na sobě pracuji a někdy jsem si přál, aby byly moje nohy o dvacet let mladší.“

Velký dík dává také režisérovi, za to, že jemu i ostatním členům štábu dovolil vstoupit do tak úžasného světa plného rekvizit a třpytu. „Myslím, že Michael je tím pravým Barnumem tohoto filmu,“ soudí Jackman. „Vím, že já jsem jako on napsaný v titulcích, ale pravým Barnumem je opravdu Michael. Bez jeho vize byste tu dnes nebyli.“

LIDÉ ZLATÉ DOBY, 2017 POPULÁRNÍ HUDBA:

BENJ PASEK A JUSTIN PAUL K HUDBĚ

Když Benj Pasek a Justin Paul přišli na palubu Největšího showmana, aby napsali hudbu, tak věděli, že to bude naprosto odlišný zážitek oproti všemu, co doposud dělali. Michael Gracey si přál film vyplnit spoustou písniček a melodií, univerzálními nadčasovými emocemi a moderním rockem a popem, který by dokázal strhnout moderní publikum na fantastickou cestu s Barnumem a jeho aktéry. Ze všeho ale nejvíce oba skladatelé mohli svou hudbou vykreslit tehdejší unikátní atmosféru.

Paul vzpomíná: „Michaelova vášeň k filmu byla velice nakažlivá – jeho energie nás naprosto strhla. Byli jsme vtaženi do tohoto světa plného barev a života a fantazie a snění. Myšlenka, že bychom měli vyprávět tehdejší příběh moderní hudbou, nás ze začátku děsila, ale později se z toho stala velice vzrušující výzva. Psaní hudby

k tomuto filmu nás donutilo prozkoumat oblasti a mix různých stylů, které bychom jinak nikdy ani nezkusili.“

Pasek dodává: „Protože jsme psali písničky, které měli být v podstatě vyprávěním příběhu a zároveň o úžasném světě imaginace, mohli jsme tak do nich opsat naši vlastní radost ze skládání. Největší showman kombinuje spoustu věcí, které máme rádi: dává důraz na to, co dokáže vyjádřit jen muzikál a ostatní umělecké formy ne. Hudba dokáže vykreslit emoce neuvěřitelným způsobem, až všem začnou docházet slova. Možnost kombinování vší inspirace, kterou nám téma nabídlo a vytváření všech úžasných písní, které by hudebně a textově dokázaly vyprávět o těchto barvitých charakterech, byla neuvěřitelná.“

Gracey byl také kreativním partnerem. „Máme rádi, když můžeme sami v klidu pracovat – jsme dost nesdílní, když přijde na náš kreativní proces,“ připouští Pasek. „Ale Michael byl naším třetím spolupracovníkem téměř na každé písničce a byl součástí procesu od vytváření konceptu až po jeho realizaci. Michael nás nejvíce tlačil, aby naše motivace vyvěrala skrz charakter, který popisujeme, abychom ke každému z nich, našli jeho jedinečný hlas.“

A to bylo mnohem dřív, než vyšel La La Land a Pasek a Paul věděli, že se musejí ukázat v nejlepším možném světle jako začátečníci v branži. Velmi tedy uvítali Graceyho vřelé přijetí a důvěru, která nikdy neopadla. „Michael se stal naším hrdinou, a protože jsme s ním mohli mluvit o každém detailu všech postav, mohli jsme tak vytvořit něco, co všichni z obsazení mohli opěvovat,“ říká Paul.

Jakmile písničky a casting byly hotové, Pasek a Paul vše důkladně nazkoušeli s herci, jako by měli spíše vystupovat na Broadwayi, než natáčet film. „Skutečně jsme zkoušeli, jako bychom měli mít živé divadelní představení,“ vysvětluje Paul. „Naše zkušebna v Brooklynu byla všechno, co si jen můžete přát. Byl to sen, co se stal pravdou; v jedné místnosti se zkoušel tanec, v druhé zase zpěv a jediným rozdílem oproti zkoušení na představení pro Broadway bylo, že jsme měli i zvukové studio, ve kterém jsme vše poctivě nahrávat. Bylo to až surreálné vidět všechny ty obrovské hollywoodské hvězdy chodit zkoušet zpívat a tančit na naše písničky.“

Nahrávání bylo obdobně náročné. „Nahrávací proces byl otázkou kvantity. Měli jsme tuny materiálu a herci byli neúprosní,“ vzpomíná Pasek. „Chodili na tříhodinové tréninky, kde znovu a znovu zpívali svoje písničky a učili se texty řádku po řádce. Bylo to o dosažení toho nejlepšího možného výkonu, a aby jejich energie byla skutečně na plátně vidět.“

Zvládnutí úvodní písničky, „Nejlepší show,“ která odstartovala film, bylo dobrodružství samo o sobě. „Je napsaná způsobem, kterým jsme ještě nikdy nic nenapsali. Michael chtěl, aby v publiku vzbudila očekávání, že někdo absolutně úžasný má přijít na scénu, někdo jako Kanye West, nebo Steve Jobs, showman, který dokáže absolutně nadchnout pro svůj výstup. Vytvořili jsme tak šest různých návrhů, ale ani jeden se Michaelovi nelíbil,“ říká Paul. „Zkoušeli jsme pak dohromady s ním něco napsat, ale jen jsme skončili mlátící hlavou o zeď, protože nic nebylo úplně to „ono“, až když řekl, ‘nechte mě vám zahrát něco, co mě napadlo, ještě, než jsem sem přišel.’ To, co nám pustil, byl jen základní beat, ale na něj jsme už dokázali navázat

melodií a textem. Jedna z věcí, co Michael chtěl, byla, že to musí mít odpich a šťávu. Barnum na špičce své slávy rád nechal diváky zírat: co se asi stane? A tak člověk čeká a pak se rozžehnou ohně a všechno kolem vás ožije.“

Gracey inspiroval píseň a píseň na oplátku inspirovala Graceyho. Říká: „Chtěl jsem, aby tahle písnička přinutila lidi, co jedí popcorn, aby přestali, pořádně se zadívali a zeptali se, cože? Benj a Justin nám připravili takovou hudbu, tak údernou a jasnou s tak krásným textem, že jsem věděl, že se to povedlo.“

„A Million Dreams“ byla zase jiná výzva: pohybovat se v čase. „Tahle píseň má sledovat Barnuma od jeho dětských let, přes jeho dvoření se Charity, až po jejich společný život ve městě. Hlavním nápadem bylo, že Barnumův sen ho nikdy nepřestane bavit,“ říká Paul. Pasek dodává: „Přemýšleli jsme nad tím, jak by chlapec, který o sobě pochybuje, vyjádřil svou naději. A to je i důvod proč tato skladba má v sobě obsaženou tuto až dětskou nevinnost – nikdy nevíte, jak moc bude vaše cesta za sny těžká, dokud jich nedosáhnete.“

Gracey byl unešený hřejivostí „A Million Dreams“: „Melodicky to bylo tak nádherné, že se to stalo přirozeným hudebním tématem filmu.“

„Come Alive“ je další oblíbená skladba. „Je to moment, kdy se Barnumovi konečně začnou plnit jeho sny. Postavil své muzeum a jeho nápad se rozrůstá,“ komentuje Paul. „Píseň můžeme slyšet, když Barnum začíná šířit svou vizi. Nejdříve ji předá svým podivínům a pak i publiku, to ji zas předá svým přátelům a rodinám a ti ji roznesou vůbec po celém městě. Byla to zábava, skládat písničku pro takovýto moment.“

Barová skladba „The Other Side“ byla napsaná zase pro Jackmanova Barnuma, který se snaží přesvědčit Efronova Carlyla, aby se přidal k cirkusu. „Chtěli jsme vytvořit skutečné muzikálové číslo mezi Hughem a Zacem. Mělo to být svižné, energické a zároveň emocionálně důvěryhodné,“ vzpomíná Paul. „Když jsme do toho přidali akustickou kytaru, tak to začalo mít nádech přestřelky ve westernovém salónu.“

„Benji a Justin dokázali touto písni odvyprávět značnou část příběhu – počínaje Barnumem vyjednávajícím s Philipem v baru až po Philipa, který se na první pohled zamiluje do Anny,“ podotýká Gracey. „Je to mistrovské dílo. Co bylo ale ještě zajímavější, bylo, že se během jejího nahrávání spřátelili Hugh a Zac.“

Jedna z nejvíce romantických skladba je „Rewrite the Stars,“ duet mezi Efronem a Zendayou. „Je to o Philipově rozhodnutí zlomit okovy vyšší společnosti a následovat své srdce, aby mohl být s Annou. Řekne jí, že pravidla už pro něj neexistují a jestli by nechtěla tenhle sen žít s ním. Ale Anna je dost praktické děvče a zažila už podobných situací víc, než si on dokáže představit,“ rozvádí Pasek. „Je to chvíle, ve které si oba uvědomí, že jejich láska je nemožná a je to jen sen o světě, který tu zatím není. Což je samozřejmě i něco, co zosobňuje Barnum v podání Jackmana.“

Zendaya se také přičinila při tvorbě písně. Gracey vzpomíná: „Byla to Zendaya kdo navrhla, že by Zac měl začít zpívat píseň sám, bez hudebního doprovodu. Zkusili jsme to a ukázalo se, že je to skvělý nápad.“

Barnumovo solo pro Charity, „Tightrope,“ je úplně jiný druh zamilované písničky. „Je to píseň, která je o tom, kolik je Charity ochotná obětovat pro svého muže,“ říká Pasek a Paul dodává: „Je to částečně hezká romantická písnička a částečně je to písnička o touze. A to je chvíle, kdy Michelle Williams ukazuje své kvality. Je to fantastická herečka, která skvěle dokáže zahrát komplexnost dvojí emoce. Na jednu stranu zpívá písničku s Barnumem pro Barnuma a na druhou je slyšet temná stránka pochyb o nejasné budoucnosti.“

„This is Me“ se zkoušela několikrát, ale Pasek a Paul jsou absolutně nadšení, co z ní nakonec vzniklo. „Uvědomili jsme si, že potřebujeme skutečně silný ženský hlas, abychom dokázali vyjádřit důvěru v sebe samotného, i když celý svět stojí proti nám,“ říká Pasek. „A když jsme měli stanovený tento cíl, vše do sebe začalo zapadat.“ Paul pokračuje: „Je to velmi inspirované momentální pop music, jako něco, co byste mohli slyšet od Kate Perry, Kelly Clarkson nebo Pink – od žen, které mají v sobě sílu a autoritu, které dokáží předat myšlenku dnešním způsobem, a to je přesně to, co pro nás dokázala Keala Settle.“

Gracey vzpomíná: „Když to Keala zpívala ve zkušebně, tak nás dostala všechny do kolen. Bylo to neuvěřitelné. Bylo to všechno, v co jsme doufali. Je to velmi ryzí a upřímné.“

Možná nejvíce nakažlivou písní je však „Never Enough,“ kterou zpívá Jenny Lind Rebecca Ferguson Barnumovi. Paul říká, „Je to píseň spalující touhy. Na autentičnosti jí dodává fakt, že nejde o taneční vystoupení, ale o performanci.“

Jackmanova písnička „From Now On,“ je na druhou stranu o hledání vykoupení. „Je to o Barnumovi, který si uvědomuje, kolik chyb udělal ve vztahu s Charity,“ říká Paul. „Začne to z ničeho nic a přelije se to v běh po ulici, kdy Barnum musí získat svoji rodinu nazpátek.“

„From Now On“ je Graceyho oblíbená, „Miluju to, protože je to jedna z posledních písní, kdy si hlavní hrdina uvědomí svou chybu. Barnum je na dně, přišel o všechno, ale když se podívá na své podiviny, uvědomí si, že je ještě možné vše změnit. Když jsme slyšeli poprvé, jak to zpívá Hugh, tak z jeho projevu bylo poznat, že jeho postava ví, proč to celé dělá, a že je čas přivést svou rodinu nazpátek.“

Každá píseň má svůj vlastní život, ale jejich kombinace vytváří ještě něco mnohem většího, říká choreograf Ashley Wallen: „Justin a Benj píší tak neuvěřitelně emocionálně silné písně, že je velká radost mít možnost k nim dělat choreografii. Když máte z hudby radost a nejenom pracovní, je to o tolik jednodušší v ní nalézt inspiraci. Jejich hudba je neuvěřitelně originální a texty jsou naprosto geniální.“

Hudba ve filmu nejsou jen písničky, ale i melodie od dvojnásobného výherce Oskara Johna Debneyho. Pasek a Paul byli naprosto nadšení, když zjistili, jak jednoduše se dokázali ve společné práci sladit. Paul říká: „John vytvořil celou hudební paletu a fantastický set melodií, které odkazují na jednotlivé písně naprosto fenomenálním způsobem. Vzal si náš materiál a byl ho schopný interpretovat svým vlastním. Přidal tak další vyprávěcí vrstvu, která by bez něj nebyla jinak možná.“

CHARITY A ŠVÉDSKÝ SLAVÍK: MICHELLE WILLIAMS A REBECCA FERGUSON

Od jejich prvního setkání až po jeho smrt byla Charity Haller Barnum pro P. T. Barnuma největším zdrojem síly a lásky. Dívku z bohaté rodiny potkal, když byl stále chudý a neznámý teenager a před oltář si ji odvedl i přes jejich třídní rozdíl. Získal si její srdce a pár spolu měl čtyři dcery. „Jako hoch P.T. neměl nic a ona vyrůstala v pohodlí a zabezpečení, které si on ani nedokázal představit,“ vysvětluje Michael Gracey. „Krásné na tom je, že ač neměl nic a ona mohla mít skoro vše, na co si pomyslela, obdivovala na něm, že jí může dát věc, kterou si za peníze nikdo nekoupí – svoji představitost. Když na svět hleděla jeho očima, byl pro ni rázem magický.“

Role se zhostila na Oscara čtyřikrát nominovaná herečka Michelle Williams, která zrovna dokončila roli zdrčené matky ve snímku Místo u moře. Williams často přináší do svých rolí nečekaný detail a tato role nebyla výjimkou. „Jako Charity dokázala najít skvělou rovnováhu mezi tím být jemná a tvrdá zároveň. Svým způsobem by bez Charity nemohlo nic vzniknout. P.T. by bez ní nebyl nic. A Michelle tuhle silnou ženu dokázala zahrát velmi něžným způsobem,“ popisuje Laurence Mark.

„Barnum a Charity spolu vyrostli, zamilovali se do sebe velmi mladí,“ poznamenává Williams. „Ale oba dva pocházeli z velmi odlišných poměrů, i jejich rodiče se je snažili rozdělit. Takže si museli svou lásku vybojovat a znali se v těch dobrých i zlých časech, v dobách bohatství i chudoby. V jedné větě ve filmu Charity říká: 'Nemusíš být skvělý. Stačí, když budeš dobrý.' A to je něco, co to pro mě skvěle vystihuje. Chce, aby si splnil všechny své sny, ale ne za cenu, že by to dělal pro ni.“

„Michelle je skvělá dramatická herečka, což muzikál plný bujarých hudebních čísel skvěle ukotvilo. Z každé scény cítíte, jak jsou s Hughem propojeni a jak se o něj bojí i prožívá jeho radost. Když jí vidíte na střeše, kde s Barnumem vyrobí krabičku štěstí, pochopíte, proč tohoto muže tak miluje – a Michelle to dokáže vystihnout jediným pohledem,“ popisuje výkon Williams režisér Gracey.

Charitina láska – a cena, kterou za ni musí někdy zaplatit – je zachycen v písni 'Tightrope', na kterou se musela Michelle intenzivně připravovat. „To, co předvádí, vám zlomí srdce,“ říká Gracey. „S Benjem a Justinem na písni neúnavně pracovali, aby jí zvládli na jedničku. Zpívání není jen o tom vyzpívat všechny noty, ale i zachytit emoce. A to se jim povedlo překrásně.“

„Když jsem byla malá, milovala jsem muzikály,“ vypráví nadšeně Williams. „Popravdě, jediné filmy, na které jsem se mohla dívat, byly muzikály. Myslím, že jsem Zpívání v dešti a Za zvuků hudby minimálně stokrát. A jako rodič je teď pouštím svému dítěti a moc si to užívám. Chodit do práce a moc každý den zpívat a tančit je nádhera. A není nic lepšího, když vás ve vzduchu houpe Hugh Jackman.“

Další z velmi důležitých žen v životě P.T. Barnuma byla jeho první velká mezinárodní hvězda: Jenny Lind, jejíž slávu byste mohli srovnat s Lady Gaga. Narodila se v roce 1820 jako Johanna Marie Lind, v Evropě se proslavila svým sopránem. Ale byl to až Barnum, kdo z ní udělal v USA velkou hvězdu a celebritu. Nikdo o ní v Americe

neslyšel, když s ní Barnum uzavřel na rok a půl smlouvu. Ale on jí pomocí reklamy vybudoval slávu, kterou si nikdo do té doby nedokázal představit. 40 tisíc lidí jí vítalo při příjezdu a Lind za svůj pobyt odzpíval 93 vyprodaných koncertů. Ukázalo se totiž, že Barnumova reklama rozhodně nelhala a Lind si svým hlasem podmanila obecenstvo. Vyvolala v něm dokonce takovou hysterii, která se dá přirovnat k rozvášněným davům fanoušků The Beatles.

Roli přijala herečka Rebecca Ferguson, která stejně jako její postava pochází ze Švédska. Ferguson má ve svém hereckém rejstříku již akční filmy i dramata jako Mission Impossible: Rogue Nation a Dívka ve vlaku, ale muzikál byl pro ni novinkou. Ale i tak režisér Gracey soudí, že se Rebecca role ujala s neuvěřitelnou lehkostí. „Pracovat s Rebeccou je jako byste pracovali s Ritou Hayworth. Je jako klasická filmová hvězda, která si vás podmaní svým kouzlem a talentem. Jako Jenny Lind je vynikající stejně, jako musela být tehdy sama Jenny.“

Ferguson se do života Jenny Lind zamilovala. „Lidé dokonce omdlávali, když Jenny vešla na pódium. Byla to opravdu velká hvězda a do Ameriky přijela obklopena záhadnou minulostí, což lidi nalákalo ještě víc,“ popisuje svoji postavu Rebecca. „Kdyby tehdy byly popové žebříčky, určitě by byla na prvním místě.“ Bohužel Ferguson nemohla slyšet Jennin hlas, protože její sláva byla ještě před tím, než vznikl gramofon. „Kéž bych ji mohla slyšet, ale tohle je moderní pojetí muzikálu, takže byl prostor k improvizaci.“

Nikdo také neví, co Jenny Lind přimělo uzavřít kontrakt s P.T. Barnumem. Ale Ferguson si domyslela své důvody. „Myslím, že i přesto, že ve své době obdržela stovky zajímavých nabídek, Barnum jí nabídl něco, co nikdo jiný nedokázal,“ soudí. „Řekl jí: 'Chci dát publiku něco opravdového.' A to byl moment, který je spojil. Dokázal poznat, co jí v životě chybělo a dal jí možnost vystoupit před publikem sama za sebe.“

To vychází najevo i v písni 'Never Enough', kterou ve filmu postava Lind zpívá. „Píseň je o tom, že svět je skvělý a plný bohatství a krásy, ale ty jsi ve mně probudil ještě něco víc, tak pojd' se společně vydat na cestu a vše objevit.“

„Když si na sebe Hugh oblékl Barnumovo principálské sako a usmál se, pocítili jste hned touhu stát se součástí Barnumova světa. I já jsem chtěla být součástí Jackmanova světa, protože je neuvěřitelně okouzující.“

Ač Ferguson nikdy předtím v muzikálu nevystupovala, roli se nebála přijmout. „Cvičila jsem a zkoušela píseň už nějakou dobu, ale všechna ta příprava není nic, dokud si nestoupnete na plac před 400 lidí! Tráslas se mi i svaly, o kterých jsem netušila, že je mám. Ale když jsem se podívala, jak je Michael klidný, říkala jsem si, že ho přece nemůžu zklamat. Po pár záběrech jsem už byla klidnější a začalo se mi to celé líbit. Ale i tak je muzikál to nejkomplicovanější, co jsem kdy dělala. Načasování a koordinace je vše. A ještě to vše na vrh propojit s emocemi.“

Přesto, že mnoho ve filmu je založeno na reálných událostech z Barnumova života, tvůrci si dovolili uvést na scénu i dvě fiktivní postavy. Philipa Carlylea, kterého ztvárnil Zac Efron – sofistikovaného mladého muže, který se vzdá svého privilegovaného života, aby se mohl přidat k cirkusu – a Anne Wheeler, již ztvárnila Zendaya – odvážnou provazochodkyni s růžovými vlasy, která se do Carlylea zamiluje. „Zac a Zendaya spolu mají energii na rozdávání. Zendaya skvěle zachytila postavu mladé ženy, která se jen tak nevzdá. A Zac má v sobě něco, čím oplývá jen opravdová filmová hvězda – a navíc má ještě neuvěřitelný hlas,“ popisuje práci herců Justin Paul.

Pro Efrona muzikálové prostředí není nic nového. Už má za sebou sérii filmů Muzikál ze střední i filmové zpracování muzikálu Hairspray. Nejvíc na sebe ale v poslední době upozornil ve filmu Pobřežní hlídka, kde si zahrál po boku The Rocka. Na Největším showmanovi se Efronovi líbilo, jak dokáže skvěle spojit dva rozdílné světy. „Líbí se mi, že ač příběh vypráví o událostech z roku 1870, řeší velmi aktuální problémy a otázky, které se dotýkají i dnešních diváků. Scénář byl neuvěřitelně napsaný.“

„Phillip Carlyle je někdo, kdo vyrostl se stříbrnou lžičkou v puse, ale není ze svého životního postavení šťastný a cítí se být ve zlaté kleci. Myslím, že sám ztratil pojetí o tom, kdo ve skutečnosti je a proto se začne znovu hledat. Pak pozná Barnuma a vidí, že P.T. si nedělá nic z toho, co si lidé myslí. A to je pro Phillipa velmi osvobozující moment a také začátek velkého přátelství,“ popisuje Efron, čím ho zaujala jeho postava.

Michael Gracey byl nadšený z Efronova zapálení pro roli. „Zac se k nám připojil už na začátku a velmi celý projekt podporoval. Věděl přesně, kdo Phillip je a jak ho chce ztvárnit. Byla pro mě radost moct mu zpátky nazout jeho tančení boty a pozorovat ho při práci na muzikálu. Lidé si podle mě dost nevědomují, jak úžasný má hlas. V nahrávacím studiu nás všechny posadil na židle. A když ho pak dáte do spolčené scény s Hughem, vznikne magická kombinace. Skvěle mezi nimi fungovala dynamika profesor – žák. Navzájem se dovedli k těm nejlepším výkonům.“

Pro Efrona byl první moment, kdy Phillip vstoupí do Barnumova cirkusu, něco jako okamžik, když slepý poprvé uvidí. „Je to život, který předtím nikdy neviděl. Jako by otevřel dveře do jiného světa, ve kterém konečně barvy opravdu jasně září. Je to jako by byl konečně doma,“ popisuje Efron.

A stane se nejen domovem, ale i láskou, když poprvé spatří provazochodkyni Anne Wheeler. Pocítí cit, který sahá daleko za předsudky a pravidla okolního světa. Jedni z největších hvězd Barnumova cirkusu byli provazochodci, jejichž život ve výškách dovoľoval nejednomu divákovi snít. Carlyle v Anne vidí neuvěřitelně statečnou díku, ale fakt, že je afrického původu jim hází pod nohy klacky.

„Přesto, že Phillipovi city k Anne jsou opravdové, společnost takový svazek zakazuje. Byly to opravdu složité časy. I dnes jsou ale lidé často nuceni vzdát se svých citů kvůli tomu, že by je společnost jinak odmítla. Pro Phillipa je velký okamžik, když si uvědomí, že nemusí být svazován pravidly společnosti. Nemusí poslouchat něco, co je nastaveno špatně. Měl by žít svůj život a poslouchat vlastní pravidla.“

„Moci se na stříbrném plátně zamilovat do druhé postavy během muzikálového

čísla, je pro mě jedna z nejoblíbenějších věcí na světě," nadšeně dodává Efron. „Nestydím se to přiznat. Víím, že to není realita, ale už fakt, že můžete takový moment zažít, alespoň na plátně, je úžasné. Je to jako prožít to, co zažíval Gene Kelly ve Zpívání v dešti. Není nic lepšího, než vyjádřit lásku písničkou!“

Druhou polovinu zamilovaného páru hraje mladá herečka, jejíž hvězda stoupá výš a výš – Zendaya, kterou jste nedávno mohli vidět ve filmu Spiderman: Homecoming. Zendaye bylo od prvního okamžiku jasné, že role je pro ni šitá na míru, protože Anne je přirozenou vůdkyní podivínů. „Pro mě je Anne velmi silná a odvážná a cítí se dobře ve vlastní kůži. Tedy alespoň za stěnami cirkusu. Právě ten je bezpečné místo pro všechny podivíny, právě tam si můžou připadat sebevědomí a cítit se dobře tím, kým jsou.“

I ona byla okouzlena milostným příběhem, protože řeší problematiku lásky lidí dvou odlišných ras. „Je tragické, že Anne a Phillip nemohou svoji lásku přiznat a nemohou se milovat jen kvůli rozdílné barvě jejich kůže. V té době by to bylo nebezpečné, takže jediné, co si navzájem mohli vyměnit, byl pohled. Pro Anne je to ještě o to víc nezvyklé, protože na lidi jako je Phillip byla naučená pohlížet jako na někoho, kdo ji nenávidí, ne naopak. Ale láska je něco, co nejde kontrolovat.“

Zendaya se ponořila do tréninku, měsíce ji cvičili profesionální provazochodci. Herečka postupně přibrala svalovou hmotu a zbavila se svého strachu z výšek. „Moje tělo si toho hodně zažilo. Ale všechny ty modřiny a natažené svaly za to stály,“ směje se herečka. „Hlavně, když to znamenalo, že se zhmotní Michaelova vize. Nikdy bych si nemyslela, že jednou v životě budu létat ve vzduchu, ale dokázala jsem vystoupit z vlastního stínu a už se ani nebojím výšek!“

Zendaya se přirozeně moc těšila na tanec a zpěv, protože jsou to jedny z jejích největších životních vášní. Speciálně si zamilovala spolupráci s Kealou Settle na písničce 'This is Me'. „Někde tam venku jsou mladé dívky a mladí chlapci, kteří potřebují slyšet, že můžou být sami sebou. Slyšet, že i když mají zrovna modřiny, všechny se zahojí a je důležité, aby byli tím, čím doopravdy jsou. Tyhle slova pro mě byly hodně zásadní.“

Ač má Zac Efron muzikálovou průpravu a zpěv a tanec v malíčku, podotýká, že to, co předvedli společně se Zendayou bylo o stupeň výš. „Byla to rozhodně ta nejnáročnější choreografie v životě,“ přiznává Efron. „Připravoval jsem se tak, že jsem koukal na záznamy s Fredem Astairem, Genem Kelly a dokonce i Michaelem Jacksonem, který pohybem skvěle dokázal podtrhnout příběh svých písniček. A pak následoval trénink, trénink, trénink a pak zase trénink!“

Jeho nejoblíbenější číslo byl duet „Rewrite the Stars“. „Není to zrovna typická choreografie. Museli jsme se naučit pár bláznivých akrobatických triků – točit se kolem místnosti, chodit po provaze a to všechno bez použití sítě. Naštěstí se nic nestalo. A to, co vzniklo, je překrásné a jedinečné. Je to jako by se Cirque du Soleil spojil se Shakespearem.“

Hugh Jackman byl z obsazení Zendayi nadšený. „Je to opravdová hvězda, ale zároveň velký dřič,“ vychvaluje herečku Jackman. „Když tančí, je jedno, že jí obklopuje dvacet nejlepších tanečnic světa, stejně váš pohled hned míří na ni. A když zpívá, je

to čirá radost. Když jsme spolu zkoušeli, Benj a Justin mi často říkali: 'Vyzkoušej to ještě takhle', ale Zendaya si mohla dělat, co chtěla a vždy to bylo dobře.“

Láska mezi Phillipem a Anne také zahrnuje třetí osobu – jejího bratra a spoluakrobata W.D. Wheelera, kterého ztvárnil Yahya Abdul-Mateen II. Abdul-Mateena na příběhu fascinovalo jeho hlavní poselství. „Pro mě je to příběh o lásce k druhým a k sobě samému,“ poznamenává herec. „Moje postava vidí cirkus jako šanci oživnout a sdílet svůj talent s celým světem. A především se svojí sestrou.“

Abdul-Mateen si se Zendayou skvěle sedli. „W.D. a Anne jsou svoje jediná rodina. Takže jsou k sobě navzájem velmi protektivní,“ vysvětluje. „Jako provazochodec si musíte navzájem hodně věřit a jako bratr a sestra držíte při sobě.“

PODIVÍNI

Když P.T. Barnum začne provozovat své Americké museum, vypraví se hledat charaktery, které by mu pomohly oživit jeho sen o pohádkovém světě. Největší showman sleduje skupinu naprosto originálních aktérů, které nepředstavuje jako monstra, ale jako lidi s příběhem, který ještě nikdo nikdy neviděl. Mezi herce patří: Lettie Lutz - Vousatá dáma, Lentini – Třínohý muž, Generál Tom Paleček, The Lord of Leeds, Psí chlapec, spojená dvojčata Chang a Eng a Albínští tanečníci.

Samozřejmě s tak barvitými charaktery přichází i morální kontroverze a etické neporozumění. Michael Garcey viděl však jejich příběhy mnohem komplexněji a jejich zkušenosti hodné hlubšího prozkoumání. Hned ze začátku si Gracey vzal herce hrající podivíny stranou a všem jim řekl: „Jste srdcem celého filmu. Pochopte, že celý příběh stojí na vás a na tom, co reprezentujete.“

Keala Settle, která hraje Lettie Lutz - Vousatou dámu, vzpomíná: „Nejdříve jsme byli trochu stranou a jeden se na druhého dlouho koukali. Pak jsme si ale začali uvědomovat jaká pýcha, hrdost a radost je možnost, která nám je daná. Skutečně vykročit a ukázat jakou fantastickou příležitost P.T. Burnam dával lidem ve své době.“

Settle je maorská zpěvačka narozená na Havaii, která zazářila na Broadwayi v „Hands on a Hardbody,“ za co byla oceněna nominací na cenu Tony. Postavu Vousaté Dámy jako někoho, kdo v dnešním světě může konečně promluvit. „Lettie Lutz je jedna z několika ikonických postav, které můžete vidět v Barnumově cirkusu. Samozřejmě díky svému neobvyklému vzhledu, který ale v Barnumově podání je ukázán ve své kráse a v něčem, co ve své výjimečnosti by mělo být oslavováno. Příběh je o tom, jak v Barnumově světě najdou lidé jako Lettie svůj skutečný domov.“

I když to, co považujeme za „Podivnost“ se mění s dobou, Settle podotýká, že netolerance odlišností a boj za svou hrdost přetrvává i v roce 2017. „je to v lidské nátuře,“ pozoruje. „Vždycky se snažíme vypadat a chovat se, co nejlepším způsobem a díky tomu jakékoliv odchylky se zametají pod koberec. Co je pro mě krásné na filmu,

je fakt, že oslavuje, jak každý z nás je jiný a jak bez ohledu na to, jak vypadáme a kdo jsme, tak jsme plní potenciálu.“

A přesto když Gracey poprosil Settle aby zazpívala sólo v „This is Me,“ řekla, že bylo zapotřebí celé flašky Jamesona, aby našla odhodlání být tak zranitelná a otevřená. „Jsou to těžká a skutečně niterná slova, co zpívám. Je to pro mě náročná píseň,“ přiznává se, „protože sama mám tolik momentů, ve kterých si vůbec nevěřím. Musela jsem pořád svůj charakter reflektovat, protože jsem se byla schopná od něj spoustu naučit. Vousatá dáma je neuvěřitelně niterně silná a odhodlaná, což já taková nejsem. Ale možná i díky tomu jsem si všimla i příležitosti ji vdechnout její citlivější a zranitelnější stránku. ‘This is Me’ pro mě znamená strašně moc, protože je to o něčem, s čím sama bojuji každý den.“

Zac Efron říká: „Pokaždé, když jsem viděl Keala vystupovat, tak jsem byl jen omámený. Dává ze sebe naprosto všechno a má to neuvěřitelnou sílu. Jako by se už vůbec nebála toho, kdo je, a já doufám, že film takto inspiruje i své publikum. Její vystoupení je naprosto fantastické.“

Jackman dodává: „Keala Settle je neuvěřitelná. Nemyslím si, že by už někdo další dokázal přezpívat její píseň. Je to krásná a hrdá písnička, která je o vlastní důvěře v to, co jste. Navíc zatím každý, kdo ji slyšel, se s ní dokáže neuvěřitelně rychle ztotožnit.“

CHOREOGRAFIE A MODERNÍ CIRKUS: ASHLEY WALLEN

Pasekovi a Paulovi písničky bezpochyby inspirovali choreografku Ashley Wallen, který sestrojila Branumův svět svým vlastním moderním a rytmickým způsobem. Australan, který je asi nejvíce známý pro svou práci na řadách rockových a popových vystoupení, spolupracoval s Graceym již dříve na reklamách a jiných videích. A teď se mu nabídla možnost práce na celovečerním filmu.

„Je to ta nejlepší práce, kterou kdy Ashley udělal,“ říká Gracey. „Je velice kreativní a jeho práce vdechuje charakterům život. Každé postavě pomohl k jejímu unikátnímu tanečnímu vyjádření. Jiný styl pro Hughu, Zendayu, Zaca a všechny ostatní. Navíc dokáže skvěle uhádnout, co komu jde a tanec přizpůsobit na míru. Díky tomu se tak všichni cítí o dost sebejistěji a mohou tak podat neuvěřitelné výkony. Bylo skvělé vidět, jak jsou sami sebou všichni překvapeni.“

Pasek mluví o Wallenově přínosu: „Ashleyho choreografie je New yorský styl ve svém nejlepším. Je kinetický, trošku drsný, vidíte všechny lidské svaly v pohybu, ale právě díky svému osobitému a individuálnímu přístupu je tanec strašně živý a nakažlivý.“

Hugh Jackman věří, že sám Barnum by takovouto choreografii použil v celé její paradě. „Barnum by si rozhodně přál, aby hudba a tanec v jeho filmu z aktérů dostal to nejlepší. To byla jeho motivace ve všem. Všechno se musí vyvíjet a měnit. Ash dokázal vytvořit něco nového a svěžího. Nikdy jste ještě nic takového neviděli.“

Jackman také podotýká, že díky Wallenovi dělal věci, o kterých se mu dřív ani nesnilo. „Choreografové jsou většinou strašně příjemní lidé, ale jakmile přijdete na zkoušku, objeví se v nich něco až trochu sadistického a docela rádi vás za každou chybu trestají,“ směje se. „Dělal jsem věci, o kterých jsem ani nevěděl, že jsem schopný. Mám rád tvrdou práci, ale přál bych si, aby mi bylo o dvacet let méně. Vždycky jsem mu říkal ‘Ashi, nejsem si úplně jistý, jestli tohle dokážu’ a on vždycky jen odpověděl ‘to dokážeš’. A tak jsem trénoval jako šílenec, ale nakonec jsem si to strašně užil, protože styl, který pro mě vytvořil, byl tak moderní a cool.“

I Barnumův cylindr se stal šancí pro naučení se nových kousků. Wallen vypráví: „Při ‘Come Alive’ Hugh vyhodí do vzduchu klobouk, a ten mu musí přistát zpátky na hlavě. Je snad prvním člověkem, se kterým jsem kdy pracoval, co tenhle kousek dokáže. Trénoval a trénoval, až si číslo naprosto osvojil a když přišlo na natáčení, tak to dokázal udělat i osmkrát za sebou. Naprosto neuvěřitelné!“

„Come Alive“ byla hlavně vzrušující pro Graceyho. „Museli jsme najít rovnováhu mezi choreografií a beatem. Píseň je totiž o vývoji cirkusu a strachem Podivínů z jejich prvního vystoupení a následovného očekávání, jestli je publikum přijme. Je zde taky Barnumovo uvědomění, že jeho nápad začíná fungovat a že se mu skutečně naplňuje jeho sen, ve kterém ale pořád něco chybí.“

Wallen říká, že ke každé písničce přistupoval jinak. Jako by měla každá svůj individuální příběh. „Například ‘A Million Dreams’ je velice intimní tanec na střeše, což jsem viděl jako odkaz na Freda a Ginger muzikály. Na druhou stranu ‘This is Me’ je velice, velice současné, a zase ‘Come Alive’ je spíš staré dobré MGM. Skutečně jsem chtěl, aby každá píseň měla svůj vlastní styl a prostor.“

Na „Rewrite the Stars“ pracoval Wallen s cirkusovým koordinátorem Mathieu Leopoldem. „Mathieu měl na režii všechny vzdušné a akrobatické prvky, zatímco já jsem se soustředil na práci nohou a zem,“ vysvětluje. „Ale hlavně jsme pracovali na tom, jak to celé spojit dohromady. Zendaya byla naprosto úžasná, když přišlo na lana. Sám jsem ani nedokázal to, co ona, a to do toho musela ještě zpívat!“

Gracey dodává: „Chtěl jsem, aby ‘Rewrite the Stars’ byla naprosto unikátní romantická písnička, a to i po pohybové stránce. Párkrát jsme museli využít náhradníků, ale z 90 % je to všechno Zac a Zendaya. Oba trénovali jako blázni, aby celkové číslo mohlo vyjít. Zendaya měla puchýře na svých rukou a ani jednou si nepostěžovala. Je neuvěřitelně tvrdá.“

Wallen usilovně pracoval s Michelle Williams, aby ji připravil na její velké taneční číslo v ‘Tightrope’. „Je to překrásné, ale strašně náročné vystoupení, při kterém tančí s Barnumovým stínem. Trénovali jsme na něj asi osm týdnů,“ podotýká. „Trénovala velmi usilovně a její progres byl neuvěřitelný. Moc se mi líbilo probouzet její vášně k tanci a myslím, že sama byla překvapená, když viděla, kolik toho dokáže.“

Pro Wallena bylo také vzrušující pracovat se Seamusem McGarvey za kamerou. „když se podíváte na starší muzikály, tak kamera je poměrně statická, ale Seamus dokázal každý záběr předělat na fantastickou filmovou podívanou,“ říká nadšeně choreograf.

Vše vrcholí reprízou „The Greatest Show.“ „Nechali jsme naše největší taneční vystoupení na samotný konec,“ říká Wallen. „Trochu jsme jím pošádčili už na začátku, ale na konci v kompletním a hotovém cirkuse má už absolutně jiný nádech. Je to obrovské vystoupení, ani nedokážu popsat, co všechno se v něm děje, ale je to zpracování všech jednotlivých dřívějších tanečních kousků dohromady. Všichni Podivíni, digitální zvířata a ostatní tanečníci najednou. Je to velká tečka na konec.“

Vášeň a snaha, která byla vložena do filmu každým jeho aktérem a pracovníkem byla pro Graceyho naprosto dojemná. „Měli jsme tak svělou atmosféru po dobu celého natáčení,“ vzpomíná. „Bylo to privilegium být obklopený tolika talentovanými lidmi, kteří si všichni přáli, aby výsledkem bylo něco víc, než jen ‘další film’. Celému tomu velel Hugh, který byl nadšený a vstřícný od začátku až do konce.“

Laurence Mark shrnuje: „Všichni doufáme, že se nám povedla vytvořit pastva pro oči, uši a srdce. Starý Barnumův cirkus je sice ztracen v pískách času, ale touha po radování se, fantazii a individualitě stále přetrvává v každém z nás.“